

II SAB/OI 3/14 - Wyrok

Data orzeczenia	2014-02-18
Data wpływu	2014-01-13
Sąd	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie
Sędziowie	Alicja Jaszczak-Sikora /przewodniczący/ Ewa Osipuk /sprawozdawca/ S. Beata Jezielska
Symbol z opisem	648 Sprawy z zakresu informacji publicznej i prawa prasowego 658
Hasła tematyczne	Dostęp do informacji publicznej
Skarżony organ	Minister Transportu
Treść wyniku	Zobowiązano organ do udostępnienia informacji w części; w pozostałej części oddalono skargę
Powołane przepisy	Dz.U. 2001 nr 112 poz 1198; art. 3 ust. 1 pkt 1, art. 4 ust. 1 pkt 5, art. 7, art. 13, art. 14, art. 16 ust. 1; Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej. Dz.U. 2012 nr 0 poz 270; art. 3 par. 2 pkt 1-4a, art. 190, art. 200; Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - tekst jednolity.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie w składzie następującym: Przewodniczący Sędzia WSA Alicja Jaszczak-Sikora Sędziowie Sędzia WSA Ewa Osipuk (spr.) Sędzia WSA Beata Jezielska Protokolant specjalista Karolina Hrymowicz po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 lutego 2014 r. sprawy ze skargi A. K. na bezczynność Przedsiębiorstwa A w udzieleniu informacji publicznej I. zobowiązuje Przedsiębiorstwo A do rozpoznania wniosku skarżącego A. K. z dnia "[...]" w zakresie punktu 1) i 3) oraz punktu 2) w części dotyczącej pytania pierwszego - w terminie 14 dni; II. oddala skargę w pozostałym zakresie; III. stwierdza, że bezczynność nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa; IV. zasądza od Przedsiębiorstwa A na rzecz skarżącego A. K. kwotę 200 zł (słownie: dwieście złotych), tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie

Wnioskiem z dnia 8 listopada 2012 r., A.K., powołując się na art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 z późn. zm.), dalej zwanej również jako u.d.i.p., wystąpił do "[...]" o udostępnienie informacji dotyczących organizacji kontroli biletów prowadzonej w komunikacji autobusowej realizowanej przez Spółkę, w tym: liczby osób upoważnionych do kontroli biletów; informacji czy kontrolą biletów zajmują się kontrolerzy zatrudnieni bezpośrednio w Spółce, czy też dokonuje tego firma zewnętrzna, w tym przypadku wnioskodawca wniósł o podanie nazwy i adresu tego podmiotu, okresu, na jaki zawarto umowę i zasad wynagradzania za usługi kontroli biletów oraz wniósł o przesłanie wzoru identyfikatora upoważniającego do kontroli.

Pismem z dnia 13 listopada 2012 r. Prezes Zarządu Spółki odmówił udzielenia żądanej informacji, podając, że Przedsiębiorstwo nie jest zobowiązane do udostępnienia informacji publicznej w myśl art. 4 ust. 1 u.d.i.p.

W skardze, złożonej do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie, A.K. zarzucił Przedsiębiorstwu "[...]" bezczynność i wniósł o zobowiązanie tego podmiotu do udostępnienia żądanej informacji. Skarżący wywiódł, że "[...]" jest podmiotem wykonującym zadania publiczne z zakresu transportu zbiorowego i dysponuje majątkiem publicznym. Przedsiębiorstwo świadczy bowiem usługi dowozu dzieci do szkół na zlecenie i ze środków miast "[...]", a ponadto otrzymuje za pośrednictwem Marszałka Województwa W. dopłaty z budżetu Państwa do biletów z ulgą ustawową. Skarżący podał też, że 15% akcji Spółki posiada Skarb Państwa. Z uwagi na powyższe, zdaniem skarżącego, jest ono zobligowane do udostępnienia żądanej informacji publicznej na zasadzie art. 4 ust. 1 u.d.i.p.

W odpowiedzi na skargę, Spółka wniosła o jej oddalenie jako niezasadnej. Podała, że skarżącemu udzielono pisemnej odpowiedzi, którą należy uznać za decyzję

o odmowie udostępnienia informacji publicznej. Ponadto wywiodła, że nie jest podmiotem określonym w art. 4 ust. 1 pkt 1-4 u.d.i.p. i nie spełnia kryteriów określonych w art. 4 ust. 1 pkt 5 tej ustawy. Przedsiębiorstwo wykonuje bowiem przewóz w trybie ustawy z dnia

16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2011 r., Nr 5, poz. 13

z późn. zm.), na podstawie umowy o świadczenie usług w zakresie publicznego transportu zbiorowego, potwierdzenia zgłoszenia przewozu lub decyzji o przyznaniu otwartego dostępu. Spółka wyjaśniła, że udzielanie przez Marszałka Województwa W. dopłat do biletów następuje na podstawie przedstawionego przez przewoźnika udokumentowanego wykazu poniesionych kosztów lub utraconych korzyści w związku ze stosowaniem uprawnień do ulgowych przejazdów w publicznym transporcie zbiorowym. Wykonywanie zaś zadań przewozowych, polegających na dowożeniu dzieci do szkół ze środków jednostek samorządu terytorialnego, realizowane jest w trybie ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. Nr 113, poz. 759 z późn. zm.). Zdaniem Spółki, w tych przypadkach nie można mówić o wykonywaniu zadań publicznych lub dysponowaniu majątkiem publicznym. Okoliczność, że Skarb Państwa posiada w "[...]" 15 % akcji również nie może stanowić podstawy do udzielenia informacji, gdyż taki udział nie jest rozumiany jako pozycja dominująca w rozumieniu ustawy o dostępie do informacji publicznej. Zauważyła ponadto, że udzielenie żądanych informacji doprowadziłoby do ujawnienia tajemnicy przedsiębiorstwa i podmiotów współpracujących ze Spółką.

W piśmie procesowym z dnia 22 grudnia 2012 r., skarżący podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Dodał ponadto, że nie ma potwierdzenia doręczenia mu jakiegokolwiek pisma.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie, wyrokiem z dnia 12 lutego 2013 r., sygn. akt II SAB/OI 169/12, oddalił skargę A.K. na bezczynność "[...]" w udzieleniu informacji publicznej. Sąd doszedł bowiem do przekonania, że art. 4 ust. 1 pkt 5 u.d.i.p. nie ma zastosowania do "[...]", a tym samym, w sprawie nie mógł mieć zastosowania art. 6 ust. 1 pkt 2 lit. c i f u.d.i.p. Wnioskowane przez skarżącego dane, dotyczące przeprowadzanych kontroli biletów w autobusach i zasad wynagradzania podmiotu kontrolującego, nie stanowią informacji publicznej. W konsekwencji powyższego, skarżący nie może dochodzić udostępnienia ich treści w trybie wskazanej ustawy o dostępie do informacji publicznej, a rozpatrując żądanie zawarte w jego wniosku, organ spółki mógł porzesać na stwierdzeniu niezasadności wniosku. Sąd wywiódł, że wezwany podmiot nie mieści się w kręgu podmiotów wykonujących zadania publiczne, wymienionych w art. 4 ust. 1 u.d.i.p. Uznał, że fakt, iż Przedsiębiorstwo "[...]" zaspokaja zbiorowe potrzeby w zakresie lokalnego transportu, nie przesądza o zobowiązaniu tego podmiotu do udzielania informacji dotyczących jego działalności, w tym współpracy z innymi podmiotami w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej. Sąd stanął bowiem na stanowisku, że oprócz powszechności świadczonych usług, o realizacji zadań publicznych, w rozumieniu art. 4 ust. 1 u.d.i.p., decydować powinno działanie na zasadzie władztwa administracyjnego. Ponadto, ewentualne zlecenie spółce realizacji zadań publicznych jako administratorowi, musiałoby się wiązać z zapewnieniem na ten cel stosownego budżetu ze środków publicznych. Zdaniem Sądu, okoliczności takie nie wystąpiły w tej sprawie. Spółka świadczy usługi przewozowe według zasad uregulowanych w ustawie z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym. Zgodnie z art. 5 ust. 1 tej ustawy, publiczny transport zbiorowy odbywa się na zasadach konkurencji regulowanej, o której mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1370/2007, zgodnie z zasadami określonymi w ustawie oraz z

uwzględnieniem potrzeb zrównoważonego rozwoju publicznego transportu zbiorowego. W myśl ust. 2 tego artykułu, publiczny transport zbiorowy (z wyłączeniem transportu kolejowego), może odbywać się na podstawie: umowy o świadczenie usług w zakresie publicznego transportu zbiorowego oraz potwierdzenia zgłoszenia przewozu. Przedmiotem tych umów jest stosunek zobowiązaniowy oparty na świadczeniu wzajemnym. Przewoźnik-operator wykonuje usługę transportu, za co otrzymuje wynagrodzenie. Nie może być tutaj więc mowy o dysponowaniu przez przewoźnika środkami publicznymi. W tym przypadku to organizator transportu, czyli odpowiednie organy wykonawcze jednostek samorządu terytorialnego, są administratorami środków publicznych, które rozdysponowują na działania wynikające z powołanej ustawy, a nie przewoźnicy, którzy otrzymali jedynie zapłatę za swoje usługi. Podobny mechanizm dotyczy korzystania przez przewoźników z dopłat w związku ze stosowaniem ustawowych uprawnień do ulgowych przejazdów w publicznym transporcie zbiorowym (art. 50 ust. 1 pkt 2 ustawy). Przepis ten wyraźnie stanowi, że jest to jedynie rekompensata z tytułu utraconych przychodów, dlatego i w tym zakresie nie można stwierdzić dysponowania przez spółkę środkami publicznymi. Sąd zaznaczył, że Spółka korzysta z własnych środków transportu. Podniósł też, że jest to spółka akcyjna, która powstała co prawda w wyniku komercjalizacji Przedsiębiorstwa "[...]", na podstawie aktu komercjalizacji z dnia 6 lutego 2009 r., Rep. "[...]", jednak Skarb Państwa posiada tylko 15 % akcji Spółki. Nie ma więc pozycji dominującej, co wyklucza zastosowanie w sprawie art. 4 ust. 1 pkt 5 in fine ustawy u.d.i.p. Reasumując, Sąd stwierdził, że Przedsiębiorstwo "[...]" nie jest podmiotem zobowiązanym do udostępnienia informacji publicznej, gdyż nie jest władzą publiczną, ani innym podmiotem wykonującym zadania publiczne, wskazanym w art. 4 ust. 1 u.d.i.p.

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie, po rozpoznaniu skargi kasacyjnej A.K. od powyższego wyroku, wyrokiem z dnia 17 października 2013 r., sygn. akt I OSK 952/13, uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania tut. Sądowi oraz zasądził na rzecz skarżącego kasacyjne zwrot kosztów postępowania kasacyjnego. NSA zauważył, że art. 4 ust. 1 pkt 5 u.d.i.p. obejmuje swoim unormowaniem również podmioty niebędące organami władzy (jak m.in. przewoźnik działający w formie prywatnej spółki), a "jedynie" wykonujące zadania publiczne lub dysponujące majątkiem publicznym. Przy czym, na podkreślenie Sądu zasługuje alternatywne ujęcie kryterium kwalifikującego podmiot jako adresata ustawy, tj. wskazujące na przedmiot działania podmiotu, który to przedmiot ma się mieścić w materii zadań publicznych, lub na dysponowanie przez ten podmiot majątkiem publicznym. NSA stwierdził, że wykonywanie zadań publicznych nie musi być oparte na zasadzie władztwa administracyjnego. Współcześnie występuje tendencja do powierzania zadań publicznych – zadań administracyjnych podmiotom prawa prywatnego, określana jako zjawisko tzw. "prywatyzacji" zadań publicznych. Naczelny Sąd Administracyjny, podzielił stanowisko, zajęte w wyrokach Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 marca 2013 r., sygn. akt I OSK 2917/12 i z 17 lipca 2013 r., sygn. akt I OSK 1390/13, że przewoźnik (PKS) wykonujący regularne przewozy w ramach transportu publicznego jest podmiotem obowiązany do udzielenia informacji publicznej na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 5 u.d.i.p., a informacje dotyczące kontroli biletów – co do zasady – są informacją publiczną. Sąd wskazał ponadto, że zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2013 r. poz. 594 z późn. zm.), zadania własne gminy obejmują m.in. sprawy lokalnego transportu zbiorowego, zaś w myśl art. 4 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz.U. z 2013 r. poz. 595 z późn. zm.), transport zbiorowy stanowi zadanie ponadgminne. Stosownie zaś do art. 14 ust. 1 pkt 10 ustawy z 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2013 r. poz. 596 z późn. zm.), transport zbiorowy i drogi publiczne mieszczą się w zakresie zadań publicznych o charakterze wojewódzkim. NSA za istotne uznał, że chociaż dane zadanie wykonują inne podmioty, niż podmiot władzy wskazany w przepisie ustawowym, to nie zmienia się kwalifikacja tego zadania, które pozostaje zadaniem publicznym, realizowanym przez podmiot wybrany. Za realizację tego zadania i tak ostatecznie odpowiedzialny jest podmiot władzy. Mając na uwadze dotychczasowe

rozważania, NSA stwierdził, że "[...]" jest podmiotem działającym w sferze zadań publicznych, świadcząc usługi o charakterze użyteczności publicznej w zakresie publicznego transportu zbiorowego – drogowego.

NSA podzielił ponadto wyrażane w doktrynie stanowisko, że każdy podmiot, który gospodaruje choćby tylko niewielką częścią publicznego mienia, ma obowiązek udostępniać informacje na jego temat. Wskazał, że zgodnie z art. 51 ust. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym, źródłem finansowania przewozów o charakterze użyteczności publicznej mogą być w szczególności środki własne jednostki samorządu terytorialnego będącej organizatorem oraz środki z budżetu Państwa.

Uwzględniając powyższe uwagi, NSA stwierdził, że żądana przez skarżącego kasacyjnie informacja w zakresie pkt. 1 i 3 wniosku z dnia 8 listopada 2012 r. jest informacją publiczną w rozumieniu przepisów u.d.i.p. Zaznaczył, że stanowisko to nie oznacza jednak, że żądana informacja w pkt. 1 wniosku musi być udostępniona w pełnym zakresie (czy z uwzględnieniem ustawowych ograniczeń), a także, że udostępnienie wnioskowanej informacji nie będzie wymagać jej przetworzenia. W obu przypadkach, należy bowiem rozważyć okoliczności, przemawiające za konkretną kwalifikacją, ewentualnie wzywając wnioskodawcę do wykazania interesu publicznego w przypadku informacji publicznej, która może być udostępniona jako przetworzona (art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p.). Natomiast, odnośnie pkt. 2 wniosku z dnia 8 listopada 2012 r., NSA uznał, że o ile można uznać za informację publiczną kwestię, czy uprawnieni do kontroli biletów są zatrudnieni w "[...]" czy też kontrolę biletów realizuje podmiot zewnętrzny, to w przypadku pozostałych szczegółowych informacji dotyczących tego ewentualnego zewnętrznego podmiotu, rozważenia wymagałoby, czy informacje w tym zakresie mieszczą się w publicznej sferze działania adresata wniosku, czy raczej w sferze wewnętrznej

i dotyczą bardziej interesów gospodarczych "[...]" lub współpracujących z nim podmiotów. Przepisy art. 5 ust. 1 i 2 u.d.i.p. przewidują bowiem pewne ograniczenia w dostępie do informacji publicznej ze względu m.in. na prywatność osoby fizycznej lub tajemnicę przedsiębiorcy. Powyższe okoliczności będzie musiał wziąć pod uwagę Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie zważył, co następuje:

Przede wszystkim należy mieć na względzie, że w niniejszej sprawie tut. Sąd związany jest stanowiskiem Naczelnego Sądu Administracyjnego, wyrażonym

w powołanym wyżej wyroku z dnia 17 października 2013 r., stosownie do art. 190 zd. pierwsze ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 20012 r., poz. 270 z późn. zm.), powoływanej dalej również jako p.p.s.a. Zgodnie z tym przepisem - sąd, któremu sprawa została przekazana, związany jest wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Naczelnego Sądu Administracyjnego. Użyte w tym przepisie pojęcie "wykładnia prawa" należy rozumieć wąsko – jako wyjaśnienie przepisów prawa. Sąd pierwszej instancji rozpoznający sprawę ponownie nie może zatem dokonać interpretacji przepisów w sposób odmienny niż wynikająca z orzeczenia wydanego w wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej; nie może też ocenić prawidłowości rozstrzygnięcia sądu odwoławczego (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 9 stycznia 2013 r., sygn. akt I OSK 845/12, dostępny w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych pod adresem: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

Istotą zasady związania oceną prawną jest to, że dotyczy zarówno wykładni prawa materialnego jak i procesowego. Obowiązek podporządkowania się ocenie prawnej, wyrażonej

w przedmiotowym wyroku mógłby zostać wyłączony jedynie w razie istotnej zmiany stanu faktycznego lub prawnego, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Ponadto, przypomnienia wymaga, że sprawowana przez sądy administracyjne kontrola działalności administracji publicznej obejmuje m.in. orzekanie w sprawach skarg na bezczynność organów w przypadkach określonych w art. 3 § 2 pkt 1–4a p.p.s.a. Ich właściwość w powyższym zakresie dotyczy zatem niepodjęcia przez organy administracji nakazanych prawem aktów lub czynności w sprawach indywidualnych.

W przypadku skargi na bezczynność organu, przedmiotem sądowej kontroli nie jest określony akt lub czynność organu administracji, lecz ich brak, w sytuacji gdy organ miał obowiązek podjąć działanie w danej formie i w określonym przez prawo terminie.

W piśmiennictwie i judykaturze przyjmuje się, że z bezczynnością organu administracji publicznej mamy do czynienia wówczas, gdy w prawnie określonym terminie organ nie podejmuje żadnych czynności w sprawie lub gdy wprowadził prowadził postępowanie

w sprawie, jednakże mimo istnienia ustawowego obowiązku, nie kończy go wydaniem stosownego aktu lub nie podejmuje czynności (zob. T. Woś, H. Krysiak-Molczyk,

M. Romańska, Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz, Warszawa 2005, s. 86; wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 14 stycznia 2010 r., sygn. akt

IV SAB/Wr 66/09, wyrok NSA z 20 lipca 1999 r., I SAB 60/99; OSP 2000, nr 6, poz. 87). Dla uznania bezczynności konieczne jest zatem ustalenie, że organ zobowiązany był na podstawie przepisów prawa do wydania decyzji lub innego aktu albo do podjęcia określonych czynności.

Z bezczynnością organu w zakresie dostępu do informacji publicznej mamy do czynienia, gdy organ zobligowany jest udzielić informacji publicznej, a jej nie udziela i nie wydaje stosownej decyzji o odmowie udostępnienia informacji. W przypadku zaś, gdy informacja, o jaką ubiega się strona nie ma charakteru informacji publicznej, organ nie pozostaje w zwłoce w zakresie udostępnienia informacji publicznej. W art. 7, art. 13

i art. 14 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U.

z 2001 r. Nr 112, poz. 1198 z późn. zm.), uregulowano sposób udostępnienia informacji publicznej, natomiast odmowa udostępnienia takiej informacji następuje w trybie art. 16 ust. 1 ustawy. Ustawa dopuszcza też stwierdzenie przez organ, że żądane informacje nie stanowią informacji publicznej i wówczas organ powiadamia jedynie zainteresowanego, że jego wniosek nie znajduje podstaw w przepisach prawa. Wobec powyższego, aby można było mówić o bezczynności podmiotu zobowiązanego do udzielenia informacji publicznej, należy przede wszystkim stwierdzić, że ciążył na nim wynikający z przepisów prawa obowiązek udostępnienia takiej informacji.

W przedmiotowej sprawie, Naczelny Sąd Administracyjny wskazując na dorobek orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego, przesądził, podzielając poglądy, wyrażone w powołanych w orzeczeniu wyrokach, że przewoźnik (P.K.S.) wykonujący regularne przewozy w ramach transportu publicznego jest podmiotem obowiązany do udzielenia informacji publicznej na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 5 ustawy o udostępnieniu informacji publicznej, a informacje dotyczące kontroli biletów - co do zasady - są informacją publiczną. Jednocześnie Sąd stwierdził, że "[...]" jest podmiotem działającym w sferze zadań publicznych, świadcząc usługi o charakterze użyteczności publicznej w zakresie publicznego transportu zbiorowego – drogowego.

Nie budzi też wątpliwości - jak stwierdził NSA - że żądana przez A.K. informacja w zakresie pkt. 1 i 3 wniosku z dnia 8 listopada 2012 r. jest informacją publiczną w rozumieniu przepisów u.d.i.p. Co do zasady bowiem – jak wskazał NSA - informacja dotycząca liczby osób posiadających uprawnienia do kontroli biletów w autobusach uruchamianych przez "[...]", dotyczy publicznej sfery działania podmiotu. To samo należy odnieść do wzoru identyfikatora upoważniającego do prowadzenia kontroli biletów. Powyższe nie oznacza jednak, że żądana w pkt. 1 wniosku informacja musi być udostępniona w pełnym zakresie, a także, że udostępnienie tej informacji nie będzie wymagać jej przetworzenia. Organ zobowiązany będzie zatem rozważyć okoliczności, przemawiające za konkretną kwalifikacją, ewentualnie wzywając wnioskodawcę do wykazania interesu publicznego w przypadku informacji publicznej, która może być udostępniona jako przetworzona (art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p.).

Za informację publiczną należy też uznać informację na temat tego, czy kontrolerzy zatrudnieni są w "[...]", czy też kontrolę realizuje podmiot zewnętrzny.

Z powyższych względów, orzeczono jak w punkcie I. wyroku.

W punkcie II. wyroku Sąd oddalił natomiast skargę w pozostałym zakresie, tj. w punkcie 2. wniosku, w części dotyczącej danych, dotyczących wskazania ewentualnego podmiotu zewnętrznego, prowadzącego kontrolę biletów - nazwa i adres tego podmiotu, okres, na jaki zawarto umowę na usługę kontroli biletów, ogólna informacja, na jakich zasadach jest wynagradzany podmiot za wykonanie usługi (stawka za kontrolę, procent od wpływów, itd.).

Podnieść w tym miejscu należy, że Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 17 października 2013 r. wskazał, iż ocena wniosku skarżącego w tym zakresie, musi zostać dokonana przez Wojewódzki Sąd Administracyjny, który ma wziąć pod uwagę, czy informacje te mieszczą się w publicznej sferze działania adresata wniosku, czy raczej w sferze wewnętrznej i dotyczą bardziej interesów gospodarczych "[...]" lub współpracujących z nim podmiotów.

W ocenie Sądu, rozpoznającego niniejszą sprawę, kwestie, zawarte w drugiej części pkt. 2 wniosku skarżącego nie mają charakteru informacji publicznej. Kryterium rzucone, tzn. treść i charakter żądanych informacji wskazuje, że nie jest to informacja publiczna. Są to informacje, dotyczące sfery wewnętrznej "[...]" nie dotyczą sprawy publicznej, a interesów gospodarczych zarówno "[...]", jak i podmiotu zewnętrznego, wykonującego kontrolę biletów. Tym samym, w ocenie Sądu, organ nie był zobowiązany do udzielenia informacji w tym zakresie.

W okolicznościach niniejszej sprawy, Sąd nie znalazł podstaw do uznania, że bezczynność organu miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa. Organ nie zignorował wniosku o udzielenie informacji publicznej, udzielając wnioskodawcy odpowiedzi pismem z dnia 13 listopada 2012 r., błędnie przyjmując, że nie jest zobowiązany do udzielania informacji publicznej. Powyższe uzasadnia rozstrzygnięcie, zawarte w pkt III. wyroku.

W pkt. IV. sentencji Sąd orzekł, na zasadzie art. 200 p.p.s.a., o zwrocie skarżącemu od organu kosztów postępowania sądowego.